

[Poul Dalsager]

folketingsvalgene, hvor EF-modstanderpartierne samlede stemmetal jo er relativt beskedent, og når man oven i købet siger, at det påståede svælg er med til at forgifte hele den politiske atmosfære, gør man sig skyldig i groft misbrug af opinionsundersøgelserne.

Jeg synes, det er lidt af en hån imod folkeafstemningen den 2. oktober 1972 og mod vælgerne demokratiske beslutning at rejse tvivl om den ved at bringe den ned på samme beskedne plan, hvor opinionsundersøgelserne hører hjemme. Man må have respekt for folkeafstemninger, og mon hr. Gert Petersen overhovedet ville acceptere resultatet af en ny folkeafstemning, såfremt den bekræftede udfaldet den 2. oktober 1972? Det tror jeg såmænd ikke.

Der har været rejst diskussion i de seneste dage om Norges medlemskab eller ikke-medlemskab, og det har været hævdet, at det var et brud på forudsætningerne for Danmarks medlemskab, at Norge ikke blev medlem. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at Norges afstemning om medlemskab forelå før den danske afstemning, således at hver eneste dansk vælger forud var bekendt med, at Norge ikke blev medlem, da man stemte om Danmarks tilslutning.

Man kunne næsten komme på den tanke, at dette forslags fremsættelse i virkeligheden er et forsøg på at kaste røgslør over valget til Europa-Parlamentet den 7. juni i år. Ved valget til Europa-Parlamentet får vælgerne en mulighed for at være med til direkte at påvirke det europæiske samarbejde, som vi har været medlem af siden 1973. De partier, der deltager i dette valg, har følgelig en forpligtelse til over for vælgerne at forklare, hvilken politik de vil føre i Europa-Parlamentet. Det drejer sig ikke om, hvorvidt vi er medlemmer eller ikke medlemmer, det drejer sig om at få valgt dem, som repræsenterer den danske befolkning på den bedst mulige måde.

Glistrup (FP):

Dagdrømmeri og virkelighedsflugt er moderen og faderen til det foreliggende forslag. Grundholdningen er den for det forslagsstillende parti sædvanlige, at man som forkælede børn skriger op, bare der er et eller andet her i livet, som er ubehageligt. Der er da meget ubehageligt ved bureaukrati og andre kræftsvulster inden for Det europæiske Fæl-

leskab, men man kan nu engang ikke komme gennem livet ved som et barn i legetøjsbutikken i december måned bare at sige: mig ha' det, mig ha' det, mig ha' det, man er nødt til at affinde sig med virkelighedens kendsgerninger, og virkelighedens kendsgerninger i det danske samfund med en hastigt svulmende statsgæld, med et skattetryk, som fuldstændig udmarver den danske befolkning, er, at så længe vi har en så uforstandig vælgergruppe som den, vi havde den 15. februar 1977, da 85,4 pct. stemte på ødsle partier, er vi nødt til at have EF som vores støtte og som vores hjælp. Vi ville fuldstændig køre dette land rabundus, hvis disse 85,4 pct. ikke havde nogen til at holde sig i ørerne. Vi har, bevares, fremskridtspartiet i Danmark, men vi er ikke stærke nok, vi må også have Helmut Schmidt i Tyskland, og derfor vil det være en forbrydelse mod det danske folk, som forholdene er i øjeblikket for vores økonomi, om vi fandt på at melde os ud af EF.

Så kan man selvfølgelig sige, at det er heller ikke det, forslaget går ud på. Forslaget går stort set kun ud på, at vi skal have en folkeafstemning om det, og det kan da være meget godt. Jeg er da helt enig med forslagsstillerne om, at folkeafstemninger er noget fortrinligt noget, vel at mærke hvis de foregår, efter at der har været den fornødne tid til at give befolkningen en alsidig redegørelse for, hvordan de faktiske forhold er. Hele EF-problematikken er så stor og så omfattende og har været så dårligt oplyst i de danske medier gennem de sidste år, at man, hvis man virkelig skulle iværksætte en folkeafstemning, måtte mindst have 1 års forberedelsestid for at kunne give befolkningen den fornødne underretning. Men i den situation, vi befinder os i i øjeblikket, er det ikke tiden til under nogen omstændigheder at gå ind i dette gevaldige arbejde, selv om man så stillede et ændringsforslag til det fremsatte forslag om, at det skulle være den 7. juni 1980 i stedet for den 7. juni 1979.

Nu lyder det måske, som om jeg her har været særlig kritisk over for det forslagsstillende socialistiske folkeparti, men jeg vil da meget gerne medgive, at dette parti med dette forslag, som så klart afspejler dets sædvanlige grundholdning om, at man bare kan lade hånt om de økonomiske realiteter og regne med, at Danmark er et land, der flyder med mælk og honning, ikke er spor forskelligt fra